16/11/2023

Ο όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, Το πλήθος των χαρισμάτων με τα οποία τον στόλισε ο Θεός

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο Στάρετς [ο όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, Το πλήθος των χαρισμάτων με τα οποία τον στόλισε ο Θεός] είχε εκλεγεί απ' τον ίδιο το Θεό που τον ανύψωσε στα ύψη της θείας γνώσης και σαν επιβράβευση των πολλών αγώνων του, φώτισε το νου του «του συνιέναι τας γραφάς».

Τον στόλισε με πλήθος θείων χαρισμάτων.

Κι εμείς που είμαστε αυτόπτες κι αυτήκοοι μάρτυρες τ’ αναφέρουμε και «αληθής εστιν ημών η μαρτυρία».

1. Σ’ αυτόν ο υποστατικός Λόγος, μαζί με τον άναρχο Πατέρα και το Πανάγιο Πνεύμα, ενοίκησαν σαν σε καθαρό και πάναγνο δοχείο. Γι’ αυτό κι από τα χείλη του έτρεχε η θεία
διδασκαλία σαν μελίρρυτη πηγή, που φώτιζε τις ψυχές κι εκδίωκε τα πονηρά πάθη.

2. Διέθετε θεία γνώση, με την όποια αντιλαμβανόταν ορθά, υπεράσπιζε σθεναρά και φύλαγε αλώβητα, σαν κόρη οφθαλμού, τα δόγματα της ορθόδοξης πίστης. Τηρούσε
τις παραδόσεις και τις εντολές του ευαγγελίου, όπως επίσης τους κανόνες των άγιων αποστόλων και όλων των αγίων οικουμενικών συνόδων και των μεγάλων ιεραρχών
και διδασκάλων της Εκκλησίας και τις διδαχές και οδηγίες των θεοφόρων πατέρων.

3. Είχε το χάρισμα του λόγου και καθοδηγούσε σωστά, σύμφωνα με τις διδαχές των θεοφόρων πατέρων, όσους κατέφευγαν σ’ αυτόν. Κι όσοι τον άκουγαν και πορεύονταν
σύμφωνα με τις εντολές του Θεού και τις συμβουλές του, προόδευαν στην ταπείνωση, στην υπομονή και στην αγάπη.

4. Είχε σταθερότητα και, σε κάθε θλίψη η πειρασμό, παρέμενε ακλόνητος στην πίστη, στην αγάπη και την ελπίδα του στη θεία Πρόνοια.

5. Είχε φόβο θεού και τηρούσε τις εντολές Του σαν κόρη οφθαλμού, έτοιμος να θυσιάσει και τη ζωή του ακόμα για να τηρήσει την ελαχιστότερη εντολή- το ίδιο δίδασκε και σε μας.

6. Είχε μια φλογερή αγάπη για τον Κύριο απ τη νεότητά του, η όποια προοδευτικά δυνάμωνε όλο και περισσότερο και ξεχυνόταν για ν’ αγκαλιάσει όλους τους ανθρώπους που ήταν κοντά του. Τους ζέσταινε όλους με την αγάπη του, ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τον καθένα, συμπαθούσε όλο τον κόσμο κι αγκάλιαζε ψυχικά ιδιαίτερα τα πνευματικά παιδιά του. Δεν απέστρεφε το πρόσωπό του από οποιονδήποτε του ζητούσε βοήθεια, είτε ψυχική είτε υλική. Κανένας δεν έφευγε με άδεια χέρια.

7. Ήταν πάντα ειρηνικός με όλους. Ποτέ του δε λύπησε ή περιφρόνησε κανένα,

ακόμα κι αν κάποιος τον είχε προσβάλει. Και το ίδιο δίδασκε σε μας.

8. Η υπομονή του είχε συνυφανθεί με την πραότητα. Κι οι δυο αυτές αρετές φαίνονταν να είχαν αναπτυχθεί μαζί. Ποτέ στο πρόσωπό του δε διαγραφόταν θυμός η οργή, παρά μόνο πραότητα κι υπομονή, έστω κι αν επρόκειτο για παράβαση των θείων εντολών. Επιτιμούσε με πραότητα, τιμωρούσε και καθοδηγούσε με αγάπη και σ' αυτούς που αμάρταναν, έδειχνε ευσπλαγχνία και υπομονή.

9. Είχε μια παιδική απλότητα κι ανεξικακία. Ο νους και η γνώση του ήταν θεία και υψηλά, αλλά ζυμωμένα με μια παιδική «αφελότητα καρδίας».

10. Η ταπείνωσή του ήταν τόσο μεγάλη, που τη γνώριζε μόνο ο θεός. Ο ευλογημένος γέροντάς μας μιμήθηκε τους αγίους και θεοφόρους πατέρες στους πνευματικούς αγώνες και την άσκηση, που υπερέβαιναν την ανθρώπινη φύση. Για την αγάπη του Θεού αντιστάθηκε απ' την νεότητα του μέχρις αίματος στα πάθη και περιφρονούσε όλα τα
εγκόσμια – οικογένεια, δόξα και πλούτο – ακολουθώντας τα λόγια του Κυρίου, χωρίς να λυπηθεί ούτε την ίδια του τη ζωή. Αγάπησε τη στενή και τεθλιμμένη οδό του ευαγγελίου. Γι αυτό κι ο Κύριος τον βοήθησε με τη χάρη Του να καθυποτάξει το θυμό και τη λαγνεία κι όλα τα πονηρά πάθη, ψυχικά και σωματικά. Κι όταν έγινε τέλειος άντρας, τον στόλισε με όλα τα προαναφερόμενα πνευματικά χαρίσματα.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ», γ' έκδοση, μετάφραση, επιμέλεια Πέτρου Μπότση.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)